

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤῳ ΖΩΩΝ

(Ἐπιστολὴ τοῦ Συντάκτου)

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Αὐγούστου ὑπεσχέθην ἐξ Ἀγγλίας εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου νὰ δώσω βραχεῖάν τινα περιγραφὴν τῶν κυριωτέρων ζώων, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὸν περιφημον ἐκείνον κήπον τοῦ Λονδίνου, καὶ ἤδη ἄρχομαι μὲ τὰς φώκας.

Αἱ φῶκαι, ἂν καὶ ζοῦν ἐντὸς τῶν ὑδάτων καὶ ὁμοιάζουσι πολὺ μὲ τοὺς ἰχθύς, δὲν ὑπάγονται ὅμως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰχθύων, ἀλλ' εἰς τὴν τῶν μαστοφόρων· εἶναι δὲ ζῶα συναγελαστικά, δηλ. ζῶσι κατὰ κοπάδια καὶ συνήθως εἰς τὰς βορείους θαλάσσας, ὅπου κατὰ τὸν Μάιον ἐκλέγουσι κατάλληλόν τινα τόπον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐκεῖ γεννοῦν καὶ ἀνατρέφουσι τὰ νεογνά των.

Αἱ φῶκαι εἶναι ζῶα ἔξυπνα καὶ ἐξημεροῦνται εὐκόλως, διδάσκονται δὲ νὰ κάμνωσι διὰ φορα πράγματα, τὰ ὅποια δεικνύουσιν ὅτι ἔχουν ἀρκετὴν νοημοσύνην.

Δύω τοιαῦται φῶκαι εὐρίσκονται εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου, ἐντὸς τρογγύλης τινὸς δεξαμενῆς (ςέρνας) ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κτισθείσης, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ σανίδας μικρὸν τι πάτωμα, ὀλίγον τι ἐξέχον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἴσταται μία καθέκλα. Τὸ πάτωμα τοῦτο χρησιμεύει διὰ τὰς φώκας νὰ ἀναπαύωνται ἐπ' αὐτοῦ, ἰδίως τὸν χειμῶνα, ὅταν ἦναι ἥλιος, διότι τὸν ἀγαποῦν πολὺ.

Ὁ φύλαξ αὐτῶν, τὸν ὅποιον ὑπεραγαποῦν καὶ ὑπακούουν, πρὸς διασκέδασιν τῶν θεατῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματός των, τὰς προστάζει νὰ κάμουν διάφορα παιγνίδια. Καὶ πρῶτον μὲν σφυρίζει καὶ ἀμφότεραι διευθύνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς δεξαμενῆς, ὅπου αὐτὸς ἴσταται, ἔπειτα τὰς λέγει νὰ ὑπάγουν νὰ ἀναβοῦν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ νὰ σταθοῦν ὄρθιαι ἐπὶ τῆς καθέκλας, ἐνῶ δὲ εὐρίσκονται εἰς τὴν θέσιν καὶ στάσιν ἐκείνην, ταῖς ῥίπτει ψαράκια ὅπως τὰ παιδιὰ ῥίπτουν ψωμὶ εἰς τοὺς σκύλους, ἐκεῖναι δὲ εἶναι τόσον ἐπιτήδεια καὶ εὐστοχοί, ὥστε κανὲν δὲν ἀφίνουν νὰ τὰς διαφύγῃ. Μετὰ τοῦτο διὰ νὰ δείξῃ πόσον ταχεῖς εἶναι εἰς τὸ κολύμβημα, ῥίπτει ψαράκια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν δεξαμενὴν καὶ τότε βλέπει τις μὲ ὅποιαν θαυμαστὴν ἐκινήσειαν τὰ συλλέγον καὶ τὰ καταβροχθίζουσιν. Ἐπειτα τὰς διατάττει νὰ ἀναβοῦν εἰς τὰ πλάγια τῆς δε-

ξαμενῆς, τὰ ὅποια εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὰ, καὶ τὸ κάμνουν μὲ πολλὴν ταχύτητα καὶ ἐπιτηδεύοντα.

Τελευταῖον, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ γεῦμά των, τὰς προσκαλεῖ, λέγων, «ἐλάτε τώρα νὰ με φιλήσετε» καὶ ἐκεῖναι ὡς καλὰ καὶ εὐπειθῆ παιδιὰ διευθύνονται πρὸς αὐτὸν, ἀνέρχονται τὸν τοῖχον τῆς δεξαμενῆς καὶ θέτουν τὰ χεῖλη των εἰς τὰ χεῖλη τοῦ φύλακος, μετὰ τὸ ὅποιον ἐπανερχονται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀναπαύονται, οἱ δὲ θεαταὶ ἀναχωροῦν.

Πόσον ὠραῖον τὸ θέαμα τῆς ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας εἰς τὰ ἄλογα ζῶα! Πόσον δὲ ὠραιότερον καὶ εὐχαριστότερον εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια εἶναι προωρισμένα διὰ τὴν αἰωνιότητα!

Ἐπεθύμουν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀνυπότακτα παιδιὰ νὰ ἔβλεπον τὰ ἄλογα ἐκεῖνα ζῶα καὶ νὰ ἐλάβανον μαθήματα ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας ἀπ' αὐτά.

Πρὸς ἐκτενεστέραν περιγραφὴν τῆς φώκης παραπέμπω τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου, ἰδίως τοὺς μὴ ἀναγνώσαντας περὶ αὐτῆς, εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἡ εἰκὼν τῆς φώκης.

ΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Ἡ εὐγενὴς σύζυγος περιφήμου τινὸς ζωγράφου τῆς Ἀμερικῆς, ἡξέρουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς πάσας τὰς ἀρετάς, ἀπεφάσισε νὰ τὰ διδάξῃ μίαν τοῦλάχιστον, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς τὴν οὐσιωδεστάτην καὶ τὴν βάσιν πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν, δηλαδὴ *ἐντελὴ φιλαλήθειαν*. Ὅθεν ἐξώρισεν ἀπὸ τὴν παιδαγωγίαν τῆς τὸν φόβον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ συντείνωσι εἰς τὸ νὰ κάμωσι τὰ τέκνα τῆς νὰ παραμορφώσωσι τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἤθελον ἰδεῖ, ἢ ἀκούσῃ, ἢ πράξῃ. Μὲ πολλὴν ὑπομονὴν δὲ κατάρθωσε νὰ γείνωσι τὰ τέκνα τῆς γνωστὰ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν διηγήσεών των καὶ τὴν ἀφοσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν τὰ σφάλματά των.

Μίαν ἡμέραν κύριός τις ἐπεσκέφθη ταύτην τὴν κυρίαν, καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεφάσισε νὰ τὴν περιμείνῃ ὀλίγον, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἤρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὸ μικρὸν παιδίον τῆς, Παῦλον ὀνομαζόμενον. Οὗτος δὲ ἀμέσως δώσας εἰς αὐτὸν βιβλίον τι, εἶπε, «Κύριε, παρακαλῶ νὰ μ' ἀναγνώσῃτε ἐν παραμυθίᾳ ἀπὸ τοῦτο τὸ βιβλίον.» «Μετὰ χαρᾶς,» ἀπεκρίθη ὁ Κύριος, καὶ λαβὼν τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν

γονάτων του, τῷ ἀνέγνωσε τὴν ἱστορίαν δειλοῦ τινος παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐτρόμαξε προσβληθὲν ὑπὸ τινος σκύλου, ἐνῶ ἄλλο παιδίον ἀνδρεῖον τὸν ἀντέκρουσε καὶ τὸν ἀπεδίωξεν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως, ἠκολούθησεν ἡ ἐξῆς συνδιάλεξις·

Κύριος. Λοιπὸν, Παῦλε, βεβαίως σὺ θὰ ἔκαμνες ὡς τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο παιδίον καὶ θὰ ἀνθίστασο εἰς τὸν σκύλον.

Παῖδιον. Ἄχ, κύριε, δὲν θὰ τὸν ἀντέκρουον.

Κ. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελες φοβηθῆ καὶ φύγει.

Π. Μάλιστα, κύριε, θὰ ἐφοβούμην καὶ θὰ ἔφευγον.

Κ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο ἄξιον ἀνδρὸς γενναίου.

Π. Τὸ ἡξεύρω, ὅμως θὰ τὸ ἔκαμνον.

Κ. Τί λέγεις! Δὲν πιστεύω ὅτι φοβεῖσαι δὰ τόσον πολὺ τοὺς σκύλους!

Π. Μάλιστα, τοὺς φοβοῦμαι. Ὀνειρεύομαι δὲ συχνὰ τὴν νύκτα περὶ σκύλων καὶ λύκων καὶ λεόντων καὶ τίγρεων, καὶ ἔπειτα κραυγάζω καὶ σηκώνομαι καὶ ζητῶ καταφύγιον πλησίον τῆς μητρὸς μου, ἣ ὁποία μὲ περιγελάει καὶ λέγει ὅτι ἀπλῶς ὠνειρεύεσθαι. Μόλον τοῦτο φοβοῦμαι.

Κ. Πῶς λέγεται τοῦτο; Δὲν εἶναι δειλία;

Π. Βέβαια. Πλὴν ἡξεύρετε, ὅτι εἶμαι δειλός. Ἡ μήτηρ μου λέγει ὅτι εἶμαι δειλός, καὶ εἶναι ἀληθές.

Κ. Ὅχι, Παῦλε, θέλεις καὶ εἶσαι δειλός.

Π. Διόλου! δὲν τὸ θέλω. Θέλω νὰ ᾤμαι ἀνδρεῖος, πλὴν δὲν εἶμαι. Εἶμαι δειλός τὸ ἡξεύρετε.

Ὁ Κύριος μὲ πᾶν ὅτι ἡδύνατο νὰ εἶπῃ δὲν κατῴρθωσε νὰ καταπέσῃ τὸ παιδίον ν' ἀναιρέσῃ τὸν λόγον του. Τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι τὸ παιδίον εἶχε τόσον ἐπιμελῶς διδαχθῆ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, ὥστε δὲν ἡξευρε πῶς νὰ εἶπῃ ἄλλο τι παρ' αὐτὴν.

Νομίζετε μικροὶ μου ἀναγνώσται ὅτι ὁ Παῦλος θὰ μείνῃ διὰ παντὸς δειλός; ὅτι καὶ τώρα εἶναι δειλός;

DAVIDSON.

ΟΙ ΚΙΡΚΑΣΙΟΙ.

Οἱ κirkάσιοι κατάγονται ἐκ φυλῆς Ταρταρικῆς, καὶ διατηροῦσιν εἰσέτι τὸν νομαδικὸν βίον καὶ τὸν ληστρικὸν χαρακτῆρα τῶν προπατόρων των. Οἱ ἀρχηγοὶ των ἔχουν πολεμικὴν τάτην ὅψιν· ἐφιπποὶ ὄντες φέρουσι πανοπλίαν,

πυρόβολα, βέλη, τόξα καὶ σπάθην, εἶναι δὲ καὶ ἐξάιρετοι ἵππεις.

Αἱ γυναῖκες των θεωροῦνται ὡς αἱ ὡραιόταται τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ὡραιότης των αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ νὰ πωλῶνται ὡς δοῦλαι εἰς τοὺς Τούρκους.

Οἱ Κirkάσιοι δὲν εἶναι ἐπιτήδειοι εἰς τὴν γεωργίαν, ἐνασχολοῦνται δὲ μᾶλλον εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἵππων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καὶ περιφρημοί. Πολλοὶ ἐκ τῶν συνηθειῶν των ὑπενθυμίζουσι τὰ ἔθνη τῶν ἀρχαίων χρόνων, καθὼς ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Οἱ γέροντες κάθηνται εἰς τὰς πύλας τῶν χωρίων ὡς κριταὶ διὰ νὰ κρίνουν περὶ τῶν διαφορῶν φιλονεικίῶν, ἡ δ' ἀπόφασίς των, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ, γίνεται ἀποδεκτὴ ἄνευ γογγυσμοῦ.

Ἡ φιλοξενία θεωρεῖται ἀπαραίτητον καθήκον· ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ ξένου, πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ὀφείλουσι νὰ ἐγερθοῦν πρὸς ὑποδοχὴν του, ἐν ὅσῳ δὲ διαμένει μετ' αὐτῶν, ὑπερασπίζονται αὐτὸν διὰ παντὸς μέσου καὶ κινδύνου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του.

Τόσον μέγα εἶναι τὸ πρὸς τὸ γῆρας σέβας των, ὥστε ὁ νεώτερος ἀδελφὸς κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ πρεσβυτέρου εἰς τὸ δωμάτιον, ἐγείρεται ἀμέσως καὶ μένει σιωπηλός, ὅταν ἐκεῖνος ὁμιλῇ.

Ὅστις δὴποτε φονεύσῃ ἄλλον, ἢ θεληματικῶς ἢ ὄχι, καταδιώκεται ἀμέσως ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ φονευθέντος. Ὑπάρχουν ὅμως μέρη καταφυγῆς, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ φονεὺς δύναται νὰ καταφύγῃ καὶ σωθῇ· π. χ. εἰάν τις εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν, ὅπου εἶναι γυνή, καὶ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρά της, εἶναι ἀσφαλὲς ἐν ὅσῳ μένει ἐκεῖ, εἰάν ὅμως ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν, δύναται νὰ συλληφθῇ. Ὁ φονεὺς δύναται προσέτι νὰ ἐξασφαλισθῇ λαμβάνων κρυφίως ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ φονευθέντος νεογέννητον βρέφος καὶ ἀνατρέφων αὐτὸ ὡς ἰδικόν του, καὶ ἔπειτα πάλιν ἀποδίδων αὐτὸ ὀγιᾶς εἰς τοὺς γονεῖς του, ὅταν μεγαλώσῃ. Ὑπάρχουσιν ἄλλα ἔθιμα τόσον βάρβαρα, ὥστε δεικνύουσιν ὅτι οἱ Κirkάσιοι δὲν δύνανται νὰ συγκαταριθμηθῶσι μετὰ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν τῆς γῆς.

Αἱ διάφοροι αὐτῶν φυλαὶ εἶναι εἰς ἀέναον ἔχθραν καὶ πόλεμον, οἱ δὲ αἰχμαλωτιζόμενοι γίνονται δοῦλοι. Εἰς τοὺς περιηγητὰς διάκεινται ἐχθρικῶς, ἡ δὲ ἔχθρα των πρὸς τοὺς Ῥώσους εἶναι ἰσχυροτάτη καὶ ἀδιάλλακτος, διότι ἡ Ῥωσσία ἐπὶ αἰῶνας ζητεῖ νὰ ὑποδουλώσῃ τοὺς Κirkάσιους.